

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΩΣΕΡ

Μυθιστορία ΔΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο εξελασμός.

[Συνέχεια]

— Πώς ;
— Θα σοί τὸ εἶπω ἐντὸς ὀλίγου. Ἔλα νὰ ἰδῶ ἐν πρώτοις τί ἤξεύρεις.
— Ὁ κύριος Δελώρμ εἰδοποιήθη τὸ ἴδιο βράδυ ὅτι τοῦ ἀρπαξαν τὴν κόρην του.
— Ἀπὸ ποῖον ;
— Ἀπὸ τὴν κυρίαν Δελώρμ. Ἡ εἰδήσις δὲν τοῦ ἤρесе διόλου. Ἐτρέξεν εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἄουσμαν, ὅπου ἐπέρασε τὴν νύκτα. Ὁ ἀμαξηλάτης τῆς κυρίας Δελώρμ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὑποθέτω ὅτι ἐρωτήθη, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς ἐξήγησε τὴν ἀπουσίαν τῆς νέας κυρίας του, καὶ δὲν γνωρίζω τί νὰ λέγη διὰ τὸ τέχνασμα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκαμα· θὰ ἦναι ὅμως φωτιά ἐναντίον μου, καὶ θὰ προσέξω πολὺ νὰ μὴ πῆσω κατ' ἐπάνω του, διότι ἐὰν μὲ ἀπαντήσει, θὰ ἦτο ἰκανὸς νὰ μὲ πνίξῃ.
— Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἠμπορέσης νὰ τὸν ἀποφύγῃς, αὐτὸ ἀπαιτεῖ καὶ ἡ φρόνησις πρὸς τὸ συμφέρον τῶν σχεδίων μου. Καὶ ἐπειτα νομίζω ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη εὐρίσκεσο ἀπέναντί του, δὲν θὰ σὲ ἀνεγνώριζε ποσῶς. Σὺ ἤξεύρεις κάλλιστα νὰ μεταβάλλῃς τὴν μορφήν σου, καὶ ἐγὼ αὐτός, ἐὰν δὲν τὸ ἐγνωρίζα, θὰ ἐδίσταζα νὰ σὲ ἀναγνωρίσω μ' αὐτὰ τὰ ψεύτικα γένεια σου.
— Βλέπω ὅτι ὁ κύριος εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν μεταμφιεσμό μου.
— Ναί, ἐξακολουθεῖ.
— Τὸ πρῶτ', ἕνας δασοφύλαξ τῆς Βουλόνης, ἔφερε τὸ ἄλογο καὶ τὴν ἀμαξαν εἰς τῆς κυρίας Δελώρμ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τ' ἀφῆκα.
— Αὐτὸ δὲν μὰς ἐνδιαφέρει κατόπιν ;
— Ὁ κύριος Δελώρμ ἐπῆγε μὲ τὸ ἀμαξί εἰς τὴν ὁδὸν Λαβύ, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς παιδαγωγοῦ.
— Τί ; τί ; ὑπέλαθεν ὁ ὑποκόμης.
— Ναί, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ ὀλίγον καὶ μὲ τὸ ἴδιο ἀμαξί ἐπῆγε εἰς τὴν ὁδὸν Βανώ, ὅπου κατοικεῖ ὁ φίλος σας μαρκήσιος Βερβεῖν.
— Καλὰ ! ὑπέλαθεν ὁ ὑποκόμης.
— Ἐκεῖ τῶ εἶπαν — καὶ εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια — ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ Παρίσι τὸ βράδυ τῆς προηγούμενης ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἤξεύρων ποῦ ἐπῆγεν.
— Ἀπὸ τὸ καλὸ στὸ καλλίτερον !
— Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἔβαλα κατὰ διαταγὴν σας νὰ κατασκοπεύῃ τὰ κινήματα τοῦ κυρίου Δελώρμ, δὲν ἠμπούρεσε νὰ μοῦ εἶπῃ τί ἐσκέφθη ὁ κόμης περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ μαρκησίου· ἀλλ' ὡς φαίνεται δὲν ἔμεινε διόλου εὐχαριστημένος.

— Τὸ ἐννοῶ.
— Ἐπειτα ὁ κύριος Δελώρμ ἐπῆγεν εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἄουσμαν, καὶ κατόπιν εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τὴν ὁδὸν Ροσσέ, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον ὁ ὑπηρετὴς ἐπῆγε νὰ δώσῃ μίαν ἐπιστολὴν εἰς Ἀντέν.
— Εἰς Ἀντέν ; εἰς ποῖον ;
— Εἰς ἕνα κατάστημα, τὸ ὁποῖον δίδει πληροφροῦς.
— Καὶ ποῦ στὸ διάβολο ἔμαθεν ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ τὸ κατάστημα Σερπέν ; ἐψιθύρισε δὲ ὑποκόμης.
— Τὸ μεσημέρι ἐπῆρα τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λόρυ, καὶ παρεμόνευα ἐκεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Ροσσέ, ὅταν εἶδα καὶ ἔφθασε μὲ τὰ χέρια εἰς ταῖς τσέπαις, καὶ μὲ τὴν μύτην ψηλά, ἕνας γνώριμός σας.
— Γνώριμός μου ;
— Ναί, ὁ κύριος Γαβιρών.
— Τὸν ἀνεγνώρισες ; ἀνεφώνησε συνοφρωθὴς ὁ ὑποκόμης.
— Εἰς τὴν ἐντέλειαν.
— Διάβολο, διάβολο ! ὑπέλαθεν ὁ ὑποκόμης συστρέφων τὸν μύστακα. Αἶ, καὶ ὕστερα τί ἔγεινεν ;
— Ἐνόησατε ὅτι ὁ Γαβιρών ἤρχετο ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ ὑπηρετὴς. Ἐμείνε πολλὴν ὥραν μὲ τὸν κύριον Δελώρμ ἢ Πέτρον Ρουσώ, διότι εἶναι ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, καὶ ὅταν ἐξῆλθε τὸν παρηκολούθησα.
— Πολὺ ὥραϊα !
— Ἐπῆγεν εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἄουσμαν καὶ συνωμίλησε μὲ τὸν ἀμαξηλάτην περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν.
— Ἐζήτησε πληροφροῦς ;
— Πρέπει νὰ τὸ πιστεύσωμεν. Καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ὁδὸν Βανώ.
— Ἐξαίρετα ! ἀνεφώνησεν ὁ ὑποκόμης, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ ἤρχισαν νὰ σπινθηροβολῶσι. Καὶ ἔπειτα ποῦ ἐπῆγε ;
— Διεσκέδασε περιφερόμενος εἰς τὴν συνοικίαν καὶ ἐγὼ ἔκαμα ὡς ἐκείνος.
Τῆ φορὰ ταύτη ὁ ὑποκόμης ἐγένετο ἰλαρός.
— Εὐγε ! ὑπέλαβε.
Καὶ μετὰ βραχείαν σιωπὴν.
— Λοιπὸν, Λόρυ, ἐπανέλαβε, τί λέγεις δι' αὐτό ;
— Λέγω ὅτι ὁ κύριος Δελώρμ ἐπεφόρτισε τὸν Γαβιρών νὰ εὔρῃ τὴν νέαν.
— Δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ τὸ μνητεύσης.
— Λέγω ἀκόμη ὅτι ὁ ἴδιος Γαβιρών, κάμνει ὅτι πρέπει διὰ νὰ μὴ τὴν εὔρῃ.
— Ὁρθὴ παρατήρησις, εἶπεν ὁ ὑποκόμης ἐπιδοκιμαζὼν τοὺς λόγους τοῦ Λόρυ.
— Τοῦ κακοῦ κοπιᾶζεις, κύριε Γαβιρών, ὑπέλαθεν ὁ Λόρυ, εἰρωνικῶς μειδιάσας.
— Αἶ, αἶ, ὑπέλαθεν ὁ ὑποκόμης κινῶν τὴν κεφαλὴν, δὲν πρέπει παραπολύ νὰ τὸν ἀψηφῶμεν. Καὶ ναὶ μὲν δὲν βλέπω πολὺ ἐπιφοβὸν τὸν Γαβιρών, ἀλλ' ἀδιάφορον, πρέπει νὰ δυσπιστῶμεν ἀπὸ αὐτόν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ματαιοπονεῖ, αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς ἤθελον. Ἀλλὰ μίαν ἀμφιβολίαν δύναται νὰ λάβῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, καὶ τότε θὰ στρέψῃ τὰς ἐρεῦνας εἰς ἄλλο μέρος.

— Ἐλάβαμε τὰ μέτρα μας.
— Βεβαίως, ἀλλὰ μολαταῦτα πρέπει νὰ ἐνεργῶμεν μετὰ μεγίστης περισκέψεως. Ἡξεύρεις τί ἔκαμε σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ Γαβιρών ;
— Τὸ ἴδιο πράγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε καὶ χθές. Ἦλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν ὁδὸν Βανώ, καὶ ἤρχισε τὸν περιπάτον του εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Περιμένει τὸν μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιστρέφει· εἶναι ἴσῃ νὰ τὸ κάμνῃ ἐπιτηδῆς. Ἀτυχοεἰσαικαυμένε Γαβιρών ἀτυχος !
— Ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα.
— Ἡξεύρετε ποῦ εἶναι ;
— ὦ ! βέβαια καὶ τὸ ἤξεύρω.
— Κακομοίρη Γαβιρών !
— Ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ περιμένῃ.
Ὁ ὑποκόμης στηρίξαε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης πλησίον τῆς ὁποίας ἐκάθησε καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του ἤρχισε νὰ σκέπτηται.
— Χωρὶς ἄλλο, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅλα τὰ καλὰ χαρτιὰ ἔρχονται εἰς τὸ παιγνίδι μου, τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Αὐτὸς ὁ ἴδιος κόμης ἔβαλε τὸν Γαβιρών νὰ ζητῇ τοιοῦτοτρόπως. Τὴν κόμησσαν τὴν εἶδε, καὶ ὅμως... Ἄλλ' ἰδοῦ, διὰ λόγους τοὺς ὁποῖους δὲν ἐννοῶ διόλου ἡ κόμησσα δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνεργήσῃ μόνη της καὶ τὰς ὑπεψίας της δὲν ἐφανέρωσε καθόλου εἰς τὸν κόμητα. Τίς οἶδεν, ἴσως ἐνθυμεῖται τὰς ἄλλοτε ἐρωτικὰς ἡμέρας, καὶ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μὲ κατηγορήσῃ ἐνώπιον τοῦ συζύγου της...
» Ὁ κόμης ἤξευρε πρὸ πολλοῦ ὅτι ὁ νέος ὁ ὁποῖος ὠμίλησε μὲ τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν Κορδελιέρην εἶναι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν.
» Ὁ φίλος του, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἄδριανὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ, τὸν ἐπληροφόρησε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν παρ' ὀλίγον ὁ κόμης νὰ τὸν φονεύσῃ τὸν προσεῖχε πάντοτε. Θὰ ἤξευρῃ ὅτι ὁ Ἄδριανὸς ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν Χρυσουγὴν, καὶ δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅτι δὲν γνωρίζει ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ Μελοδράμα ὅτι ἡ δεσποινὴς Δελώρμ ἦτο ἡ ἀφελὴς κόρη τῆς Κορδελιέρης.
» Φυσικῶς δέ, ὡς ἔπρεπε νὰ γίνῃ, αἱ ὑποψίαι του ἐστράφησαν ἀμέσως κατὰ τοῦ ἐρραστοῦ τῆς θυγατρὸς του.
» Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅλα αὐτὰ ἔγεινεν ὡς νὰ τὰ εἶχα ἐγὼ αὐτὸς συνδυάσει, ἀλλὰ ποῖαν λοιπὸν ἀλλόκοτον κωμωδίαν ἐπαίξεν ὁ κόμης μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσώ ἀπέναντι τοῦ μαρκησίου Ἄδριανοῦ, εἰς μάτην ζητῶ νὰ ἐννοήσω. Ὅλοι αἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶναι ἀλλόκοτοι, καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ ἀπλοῦσταται· δὲν κάμνει τίποτε ὡς οἱ ἄλλοι, εἰς αὐτόν ὅλα εἶναι μυστηριώδη καὶ ἀκατανόητα. Αἶ, δὲν μετεβλήθη, εἶναι καὶ σήμερον ὅτι ἦτο καὶ πάντοτε, μισάνθρωπος δηλαδὴ καὶ παράφρων !... Ἐχει ἀνάγκην χρημάτων ὁ μαρκήσιος ; ὁ Ἰουδαῖος Σολομών στέλλει αὐτόν πρὸς τὸν κύριον Πέτρον Ρουσώ, ὁ ὁποῖος τοῦ δανείζει. Πωλεῖ ὁ γέρον Ἰουδαῖος τὰς πιστώσεις του εἰς ἰδιώτην ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ γνωρισθῇ ; Λοιπὸν ἰδοῦ τὸ μυστήριον ἀποκαλυπτόμενον· ὁ μυστηριώδης ἀγοραστὴς εἶναι ὁ

Πέτρος Ρουσό, δηλαδή ὁ κόμης Δελασέρ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ κόμης δανεῖζει χρήματα εἰς τὸν μαρκήσιον καὶ γίνεται ὁ μόνος πιστωτής του. Διατί; πρὸς ποῖον σκοπὸν;... Περιπλέκομαι... αὐτὰ εἶναι ἀκατανόητα. Ἄλλ' εἶμαι μὰ τὴν ἀλήθειαν πολὺ ἀπλοῦς, νὰ ἐπιμένω, καὶ νὰ χαλῶ τοιοῦτοτρόπως τὸ κεφάλι μου. Ἐπὶ τέλους, ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει αὐτό· βεβαίως ἔχει τοὺς σκοποὺς τοῦ κόμης Δελασέρ, ἔστω καὶ ἂν ἦναι ἀνόητοι ἢ μὴ· ἀλλὰ δὲν πιστεύει ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἀφήσω τὸν καιρὸν νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ».

Ὁ ὑποκόμης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν ἀπαισιῶς, καὶ ἐμειδίασε μειδιάμα μυσαρὸν.

— Ὁ κύριος ὑποκόμης δὲν ἔχει τίποτε νὰ μοὶ εἴπῃ περὶ τοῦ κυρίου Δελώρμ; ἠρώτησεν ὁ Λόρυ.

— Ναί, ἔχω, καὶ ἀπὸ τώρα θὰ σοῦ δώσω διαταγὰς τί πρέπει νὰ πράξῃς. Ἔλα κοντὰ μου, πλησίασέ με καλὰ, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀκούσῃ κανεὶς, ἀλλὰ ποτέ δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἦναι πολὺ προσεκτικὸς καὶ εἶμαι σύμφωνος μ' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι λέγουσιν ὅτι καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουσι αὐτιά.

Ὁ Λόρυ ἔσυρε τὸ κῆθισμά του καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἦναι πλησιέστερον τοῦ κυρίου του.

Τότε ἰδὼν ὁ ὑποκόμης ὅτι ὁ συνένόχος του ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸν ἀκούσῃ προσεκτικῶς, ἤρχισε νὰ τῷ ἠμιλῆ χαμηλῆ τῆ φωνῆ καὶ σχεδὸν εἰς τὸ οὖς.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔλεγεν ὁ ὑποκόμης θὰ ἦτο τρομερώτατον, διότι ὁ Λόρυ, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐξώλης καὶ πρῶλης, ἐφαίνετο τεταραγμένος.

Χλιμὸς καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως ἀνεωγμένους ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ καθίσματός του μετὰ στενοχωρίας.

Ἐν τούτοις ἀφῆκε τὸν ὑποκόμητα νὰ ἠμιλῆσῃ μέχρι τέλους χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ.

— Λοιπὸν μ' ἐνόησες; τὸν ἠρώτησεν οὐτως.

— Ναί, ἀλλά...

— Τί;

— Μὰ τὴν πίστι μου, εἶναι πολὺ σπουδαῖον αὐτό· βάνω εἰς τὴν λαιμητόμον τὸ κεφάλι μου.

Ὁ κόμης ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Ριψοκινδυνεύει κανεὶς κάτι, ὅταν ἦναι ἀρκετὰ ἠλίθιος, ὥστε νὰ συλληφθῇ, ἀνταπῆντησε· δὲν θὰ μάθῃ κανεὶς ἐσένα, τὴν παλῆ ἀλεπού, πῶς πιάνῃ ὄρνιθαις. Ἐν συντομίᾳ σοῦ ὑπέδειξα τὸ μέσον πῶς θὰ ἐπιτύχῃς· εἴμπορεῖς ἢ ὄχι;

— Βέβαια, εἴμπορῶ· θὰ προτιμοῦσα ὁμῶς ἄλλο πρᾶγμα.

— Δυνατὸν αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ ἐκλέξωμεν τώρα ἄλλο μέτρον.

— Τὸ καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Λόρυ, ἐγερθεῖς.

— Τώρα εἴμπορεῖς νὰ πηγαίνῃς, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, ἐγερθεῖς ὡσαύτως· ἔχεις καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῇς, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐνεργήσῃς, θὰ σοῦ τὸ εἴπω.

Ὁ Λόρυ γενόμενος λίαν κατηφῆς ἀπεσύρθη κινῶν τὴν κεφαλὴν.

Εὐχερῶς ἠδύνατό τις νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῆς

ὄψεώς του ὅτι τὸ νέον ἔργον, τὸ ὅποιον τῷ ἐπέβαλλεν ὁ κύριος του, οὐδόλως τῷ ἤρεσκεν.

ΙΔ'

Ἐνθα ἀρχίζει νὰ καταφαίνηται τὸ παιγνίδιον τοῦ ὑποκόμητος.

Ἡ Χρυσουγὴ ἦτο εὐπιστος ὡς εἶναι ἐν γένει αἱ ἠμιλίαι αὐτῆς.

Καὶ ἦτο μὲν θαυμασίως ἀνεπτυγμένη ἡ διάνοια αὐτῆς, ἀλλὰ διετήρησεν εἰσέτι μικρὸν τῆς πρόσθεν ἀφελείας· διὸ καὶ δὲν ἠθέλε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ κακὸν ἐν τῇ ἀγνοητικῇ τῆς ψυχῆς καὶ τῶν διανοημάτων της. Ἐπειδὴ τῆ εἶπεν: «Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῆς, τούναντίον μάλιστα πρὸς τὸ συμφέρον σου καὶ χάριν τῆς εὐδαιμονίας σου φίλοι, ἄγνωστοι εἰς σέ, σὲ ἤρπασαν καὶ σὲ ἔφεραν ἐδῶ», παρεδέχθη τοὺς ψευδεῖς τούτους λόγους καὶ λίαν εὐκόλως ἐπίεσθη ὅτι ἦσαν καθαρὰ ἀλήθεια. Ἄλλως δὲ ὅτι τῆ εἶπεν ἡ Σημαδεμένη, τῆ ἐφαίνετο πιθανώτατον.

Ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς ἦτο γυνὴ ἐπιτηδαιοτάτη· ἡ συνένόχος αὐτῆ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ ἦτο τοσοῦτω μᾶλλον ἐπικίνδυνος, ὅσῳ ἦτο μειλίχιος καὶ ἐπαγωγὸς καὶ ἐπιτηθεύετο ἐξαιρετὰ τὴν ἀγαθὴν· κατῴρθασε δὲ διὰ τῆς μὴ αὐστηρᾶς τηρήσεως τῶν διαταγῶν, ἃς ἔλαβε, νὰ κερδήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς νεάνιδος καὶ νὰ τῆ ἐμπνεύσῃ πειρὰν τινα συμπαθειᾶν.

Ἡ Χρυσουγὴ μὴδὲν βλέπουσα καὶ μὴδὲν ἀκούουσα περὶ ἑαυτὴν δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ τὴν δυσπιστίαν της ἦτο σχετικῶς ἡσυχῆς· ἐστενοχωρεῖτο μόνον ὀλίγον ἐν τῇ φυλακῇ της, ἀλλ' ἐνεκαρτέρει.

Δὲν ἔπρεπε τάχα καὶ αὐτὴ κάτι νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας της;

Ἡ βαρεῖα τοῦ πύργου θύρα ἔμενε πάντοτε κεκλεισμένη, καὶ ἡ Χρυσουγὴ ἐν ἡμέρᾳ δὲν ἐγκατέλειπε τὸ παρά τὸ ὀσμωτήριόν της ὀμμάτιον, ἐνθα περισσοτέραν εἶχεν εὐρυχωρίαν καὶ καθίσματα πρὸς ἀνάπαυσιν, καὶ ἐνθα ἠδύνατο νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ ἀνακλιντροῦ.

Καὶ εἶχον μὲν καθηλώσει, προφυλάξεως χάριν, τὸ παράθυρον ἵνα μὴ δύναται νὰ ἴτῳ ἀνοίξῃ, ἀλλὰ διὰ τῶν ὕδατων ἐβλεπε τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ περιβόλου καὶ μακρὰν τὰ τοῦ δάσους, ὧν τὰ βλαστήσαντα φύλλα ἤρχιζον νὰ μεγαλώνωσι.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἤρκει νὰ τὴν τέρπῃ, ἀλλ' ὅτε κατελάμβανον αὐτὴν στενοχωρία, ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἀδειαν ν' ἀνοίγῃ τὴν βιβλιοθήκην, ἐλάμβανεν ἐξ αὐτῆς βιβλίον καὶ ἀνεγίνωσκεν.

Ἄλλως ἡ Σημαδεμένη συχνάκις ἀνέβαινε ἵνα τὴν συντροφεύῃ καὶ συνομιλῇ μετ' αὐτῆς.

Ἡ Χρυσουγὴ πολλὰς τῆ ἐπρόβαλεν ἐρωτήσεις, εἰς ἃς ἀπήντα μετ' ἄκρας προθυμίας.

Ἡ Σημαδεμένη περιποιεῖτο αὐτὴν πάντοτε μετὰ σπουδῆς, καὶ τῆ ἀληθεῖα πᾶν τὸ ἐπ' αὐτῆ ἐπραττεν ὅπως εὐαρεστή τῆ νέᾳ διὰ πάντων τῶν μέσων· τὴν ἠρώτα τί ἐπε-

θύμει νὰ φάγῃ, καὶ ἐὰν ἡ Χρυσουγὴ δὲν εἶχε κατὰ τὸ γεῦμα ἢ τὸ δειπνον ὅτι αὐτὴ ἠθέλε, τοῦτο συνέβαινε, διότι ἡ Σημαδεμένη δὲν ἠδύνατο νὰ τῆ τὸ δώσῃ.

Τοιοῦτοτρόπως παρήρχετο ὁ χρόνος καὶ ἡ Χρυσουγὴ χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὴν ἐλευθερίαν, ἧς ἐστερεῖτο, ἀνέμενε μετ' ὑπομονῆς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διαθεμάτων, ἅτινα ἐμελλον νὰ γείνωσι παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς.

Διαλογιζομένη ὁμῶς ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς καὶ ἡ κυρία Δελώρμ θὰ ἦσαν εἰς ἄκρον ἀνήσυχτοι, ὤφειλε καὶ αὐτὴ ν' ἀνησυχῆ ὡς πρὸς τὴν ὑγίειαν αὐτῶν, ἀλλ' ἡ Σημαδεμένη ἐφρόντιζε πολὺ νὰ τὴν καθησυχάζῃ, λέγουσα τῆ ἐσπέρα:

— Ἐχω εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Παρίσι μὴν ἀνησυχῆς, εἶναι καλὰ.

— Πότε θὰ ἠμπορέσω νὰ τοὺς γράψω; ἠρώτησεν ἡ Χρυσουγὴ.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ· πρέπει νὰ περιμείνῃς, ἔχει λοιπὸν ὑπομονὴν.

Ἡ νεάνις ἀφῆκε μακρὸν στεναγμὸν καὶ δὲν ἐπέμενε διόλου.

Ἄλλ' ἰδοὺ πρωΐαν τινα— τὴν πέμπτην ἡμέραν, ἀφ' ἧς ἡ Χρυσουγὴ εὐρίσκετο ἐν τῷ Πύργῳ τῆς Ἰριδος— ἐπεσκέφθη αὐτὴν ἡ Σημαδεμένη κομίζουσα μικρὸν καὶ ἐπίμηκες κλειστὸν κιβώτιον.

Παρευθὺς τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου, ὅπερ ἡ Σημαδεμένη ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἐκοιμήθηκες καλὰ, κορίτσι μου; τὴν ἠρώτησεν ἡ γυνὴ.

— Ναί, καλλίτερον ἀπὸ χθές, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ, ἧτις δὲν ἔπαυσε νὰ παρατηρῇ περιέργως τὸ κιβώτιον.

— Αὐτὸ φαίνεται, διότι σήμερον τὸ πρωὶ τὰ μάτια σου εἶναι περὶ ζωηρὰ καὶ τὸ πρόσωπόν σου περὶ ὀρεσερὸ καὶ ὠραῖο, ὡς τὸ τριαντάφυλλο.

— Τί ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ κιβώτιον; ἠρώτησεν ἡ Χρυσουγὴ.

— Ἄ! Ἄ! θέλεις νὰ τὸ μάθῃς, ὑπέκλεβεν ὑπομειδιῶσα ἡ Σημαδεμένη.

— Εἶναι τίποτε δι' ἐμέ;

— Ναί, καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ σοῦ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν.

— Εἴμπορῶ νὰ τὸ ἰδῶ;

— Βέβαια.

Ἡ Χρυσουγὴ ἦνοιξε τὸ κιβώτιον, ἀμέσως δ' ἀπήστραψεν οἱ ὀφθαλμοὶ της καὶ ἀνεφώνησε περιχαρῶς:

— Τέλος πάντων, εἶπε, σήμερον ἐκπληροῦτε τὴν ὑπόσχεσίν σας.

Καὶ ἐξήγαγε τοῦ κιβωτίου μελανοδοχεῖον, γραφίδα, φύλλα χάρτου δι' ἐπιστολάς καὶ περικαλύμματα ἐν μικρῷ δέματι.

— Λοιπὸν ναί, εἶπεν ἡ Σημαδεμένη, θὰ γράψῃς σήμερον τὸ πρωὶ, καὶ ἔχεις ἐδῶ ὅτι χρειάζεται· ἔλα, πέ μου, εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένη.

— Ἄ! δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν χαρὰν μου.

— Τώρα, ἐὰν ἀγαπᾷς, ἐπανάλαβεν ἡ Σημαδεμένη, νὰ ἠμιλήσωμεν ὀλίγον. Εἰς πρῖον θὰ γράψῃς;

— Πρὸς τὸν πατέρα μου.

Ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ προσπεποιημένης θλίψεως :

— Ὅχι, εἶπε, δὲν ἔμπορεῖς νὰ γράψης εἰς τὸν πατέρα σου.

— Λοιπόν, ἀνταπήντησεν ἡ Χρυσουγὴ, θὰ γράψω εἰς τὴν μητέρα μου.

— Οὐτε εἰς τὴν μητέρα σου ἔμπορεῖς νὰ γράψης.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ἡ Χρυσουγὴ, προσηλοῦσα ἐκπληκτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Σημαδεμένης.

Εἶτα ἀπομακρυνθεῖσα τῆς τραπέζης ἀποτόμως :

— Ἄφου εἶναι ἔτσι, εἶπε τεθλιμμένως, μ' ἐκάμετε νὰ αἰσθανθῶ ψευδῆ χαρὰν· λοιπὸν ἔμπορεῖτε νὰ τὰ πάρετε ὀπίσω.

— Σκέψου ὀλίγον, κορίτσι μου, ἀπεκρίθη ὑπεροπτικῶς ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς, καὶ θὰ καταλάβῃς ὅτι ἂν ἔγραψες πρὸς τὸν πατέρα σου ἢ εἰς τὴν μητέρα σου, θὰ χαλοῦσαι τὴν δουλειάν, τὴν ὁποίαν θέλουν νὰ ἐπιτύχουν οἱ φίλοι σου. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ εὐρῆς, κορίτσι μου, κἀμμίαν ἄλλην γνῶριμόν σου, ἢ ὁποία θὰ ἠγχαριστεῖτο ἂν τῆς ἔγραψες ;

— Μὲ ἀφίνουν νὰ γράψω πρὸς τὴν κυρίαν Δουράνδου ;

— Τί εἶν' αὐτὴ ἡ κυρία Δουράνδου ;

— Μία φίλη μου, δευτέρα μητέρα δι' ἐμέ· ἡ κυρία Δουράνδου ἦτο παιδαγωγὸς μου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Σημαδεμένης ἐξήστραψαν.

— Εἶσαι βεβαία διὰ τὴν φιλίαν καὶ τὴν σιωπὴν αὐτῆς τῆς γυναικὸς ; ἠρώτησε.

— Ναί, καὶ πολὺ μάλιστα.

— Τότε δὲν πειράζει τίποτε νὰ τῆς γράψης. Σὲ ὀλίγο θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ Παρίσι καὶ δίνω τὸ γράμμα σου ἢ ἴδια. Ἄλλὰ πρέπει νὰ σκεφθῆς καλὰ, κορίτσι μου, πρὶν νὰ γράψης πρὸς τὴν παιδαγωγόν σου, διὰ νὰ μὴ τῆς εἴπῃς τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ βλάβῃ τὰ σχέδια τῶν φίλων, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Ἄκουσέ με, ἐγὼ ἔμπορῶ, ἂν θέλῃς, νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς νὰ γράψης.

— Εἰπέ, δέχομαι τὰς συμβουλὰς σου.

— Λοιπόν, ἰδοὺ τί ἔμποροῦσαι, παραδείγματος χάριν, νὰ γράψης, ἀφου εἴπῃς εἰς τὴν παιδαγωγόν σου ὅτι δὲν τὴν λητμονεῖς, ὅτι παντοῦ τὴν ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου, ὅτι ἔμπορεῖ πάντοτε νὰ βασισθῇ εἰς τὴν εὐλοκρινῆ ἀγάπῃ σου, τῆς λέγεις ὕστερα ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς ἓνα σπίτι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν σοῦ λείπει τίποτε, ὅτι ἔχεις κάθε περιποίησιν, ὅτι σὲ σέβονται, εἰς ἓνα σπίτι, τέλος πάντων, ὅπου κάμνουν ὅ,τι ἔμποροῦν διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσουν. Τῆς λέγεις ἀκόμη ὅτι ὁ ἑραστής σου, ὁ κύριος Ἀδριανὸς σ' ἔφερεν ἐδῶ διὰ ν' ἀναγκάσῃ τὸν πατέρα σου νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τὸν γάμον σας.

Ἡ Σημαδεμένη διετελέσεν ἐπὶ στιγμήν σιωπηλῆ καὶ ἐφαίνετο σκεπτομένη.

— Γιὰ εἰπέ μου, ἐπανέλαβε, θὰ σ' εὐχαριστοῦσε ἀβέλπεις ἐδῶ τὴν παιδαγωγόν σου ;

— Ὡ! θὰ ἦτο μεγάλη χαρὰ καὶ εὐδαιμονία δι' ἐμέ !

— Λοιπόν, θὰ λάβῃς αὐτὴν τὴν χαρὰν

καὶ τὴν εὐδαιμονίαν· ἡ παιδαγωγὸς σου θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἰδῇ. Αὐτὸ τὸ παίρνω ἐγὼ ἐπάνω μου, διὰ τὸ ὁποῖον ἔμπορεῖ νὰ μὲ μαλώσῃ τὸ ἀφεντικὸ μου, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐγὼ ἔμπορῶ νὰ κάμω κἀτι δι' ἐσέ, ἢ ὁποία εἶσαι τόσον ὠραία καὶ χαδεμένην.

— Δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Ἔλα καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, κ' ἐγὼ μάλιστα χαίρομαι παραπολύ, διότι ἔμπορῶ νὰ κάμω κἀτι, τὸ ὁποῖον σ' εὐχαριστεῖ. Ἄλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου. Διὰ νὰ νὰ μὴ ἀρνηθῇ τυχόν ἡ κυρία Δουράνδου νὰ ἔλθῃ, πρέπει νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι τὴν περιμένεις ἀνυπομῶνως, ὅτι ἔχεις μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ριφθῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ νὰ τὴν φιλήσῃς· πρέπει νὰ τῆς εἴπῃς ἀκόμη ὅτι ἔμπορεῖ νὰ ἔχῃ πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς δώσῃ τὴν ἐπιστολήν σου· αὐτὸ δὲ τὸ πρόσωπον, ὡς σοῦ εἶπα, εἶμαι ἐγὼ.

— Ὅθι γράψω ἀμέσως.

— Ἐξέυρεις τώρα τί πρέπει νὰ γράψης ;

— Ναί, ναί, σὰς ἤκουσα μὲ μεγάλην προσοχήν, σὰς ἐνόησα.

— Καὶ ἔπειτα σὺ εἶσαι γραμματισμένη καὶ θὰ ἔμπορέσῃς νὰ τὰ στρώσῃς στὸ χαρτὶ καλλίτερα. Σὲ ἀφίνω λοιπὸν μονάχη διὰ νὰ μὴ σὲ συγχίζω, ἀλλὰ θὰ μὲ περιμείνης διὰ νὰ βουλῶσω τὸ γράμμα σου, ναί ; Ὅθι μ' εὐχαριστήσῃς πολὺ νὰ μοῦ τὸ διαβάσῃς.

— Ναί, εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ, ἥτις, καθημένη ἤδη πρὸ τῆς τραπέζης, ἔλαβε τὴν γραφίδα ἀνὰ χεῖρας.

Ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐκλείδωσε καὶ πάλιν τὴν θύραν καὶ κατέβη εἰς τὸ ἰσόγειον δωμάτιον, ἐνθα ἀνεμεινεν αὐτὴν ὁ Σανζάκ.

— Λοιπόν ; τὴν ἠρώτησεν οὗτος μετ' ἀγωνίας.

— Τὸ πρᾶγμα ἐγένεον ὅπως εἶπατε.

— Γράφει λοιπόν ;

— Ναί.

— Τῆς εἶπες καλὰ τί πρέπει νὰ γράψῃ ;

— Νομίζω νὰ τῆς τῶπα καλὰ.

— Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ μὲ ὅλα αὐτὰ κἀλὸν εἶναι νὰ ἰδῶ τὴν ἐπιστολήν.

— Ὅθι τὴν ἰδῆτε ;

— Ποῖαν ὦραν γευματίζει ;

— Εἰς τὰς ἑνδεκα.

— Τώρα εἶναι δέκα, ἔχεις καιρὸν νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς ὑπάγῃς ἄμα τελειώσῃ τὴν ἐπιστολήν· ὕστερα θὰ φάγῃς καὶ σὺ καλὰ καὶ θ' ἀναχωρήσῃς. Τὸ πολὺ πολὺ πρέπει νὰ ἦσαι εἰς τῆς κυρίας Δουράνδου ἐντὸς μιᾶς ὥρας καὶ μισῆς, διὰ νὰ ἦσαι ἐδῶ εἰς τὰς τέσσαρας.

Καὶ ἐπὶ τέλους ὁ κόμης ἀπέπεμψε τὴν Σημαδεμένην.

— Μέχρι τοῦδε ὅλα πηγαίνουν καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν καὶ ὁ Λόρυ ἀπὸ μέρος του καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου, εἴμεθα ἔτοιμοι. Εἶμαι κύριος τῶν πραγμάτων καὶ διευθύνω ὅπως θέλω, δὲν βλέπω δὲ κἀνὲν σπουδαῖον πρόσκομμα ἐναντίον μου. Ὅθι ἐπιτύχω, καὶ πρέπει νὰ ἐπιτύχω.

Αἰφνης τὰ χαρακτηριστικὰ του συνεστάλησαν καὶ τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν ἀγρίως.

— Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Χρυσουγῆς θὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον περιμένω ; θὰ ἔλθῃ ἄρα γε ἡ κυρία Δουράνδου ; ἐπιθύρισε.

Καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὡς ἂν ἤθελε ν' ἀπαλλαγῇ ὀχληρᾶς σκέψεως.

— Ὅθι ἴδωμέν, ἐπανέλαβε, φαίνόμενος ὅτι ρίπτει δύσπιστον βλέμμα ἐπὶ ἀοράτου ἠφαντασιώδους ὄντος.

Παρῆλθεν ἡμίσεια ὦρα, ἡ δὲ Σημαδεμένη ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Χρυσουγῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἤδη γεγραμμένη· ταύτην ἀεέγνω ἡ νεάνις πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ Κοκάς, ἥτις τὴν ἐπεδοκίμασεν ἀνεπιφυλάκτως, διότι ἡ Χρυσουγὴ καλλίστα ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τῶν λόγων τῆς.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ νεάνις, δὲν εὐρίσκετε τίποτε νὰ μεταβάλετε ;

— Τίποτε, τίποτε, κορίτσι μου, πολὺ ὠραῖα τὸ ἔγραψες τὸ γράμμα σου. Ἄ! βλέπω ὅτι ἀγαπᾷς τὴν διδασκαλίαν σου πολὺ. Τῆς λέγεις πολὺ καλὰ πράγματα, καὶ πολὺ θὰ τὴν κολακεύσῃς ποῦ τὴν λέγεις μαμὰ.

— Ἡ καυμένη, ἦτο τόσον καλὴ δι' ἐμέ !

— Καὶ ποιὸς τάχα δὲν θὰ ἦτο καλὸς δι' ἐσέ, κορίτσι μου ; Μιὰ φορὰ ἄμα σὲ ἰδῆ κἀνεὶς, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, πρέπει νὰ σὲ ἀγαπήσῃ. Ἐτοιμάσας καὶ τὸν φακέλλον ;

— Ἰδοὺ αὐτὸς μὲ τὴν διευθύνσιν τῆς κυρίας Δουράνδου, ὁδὸς Δαβύ, ἀριθμὸς 6, Βατινιόλ.

— Καλὰ, καλὰ, θὰ εὔρω τὸ σπίτι εὐκόλα.

Ἡ Χρυσουγὴ ἤρχισε νὰ τυλίσῃ τὴν ἐπιστολήν.

— Περιττόν, κορίτσι μου, νὰ κοπιᾷς σὺ διὰ αὐτὸ, εἶπεν ἡ Σημαδεμένη λαβούσα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς νεάνιδος τὴν ἐπιστολήν· θὰ τὴν κλείσω ἐγὼ εἰς τὸν φακέλλον καὶ θὰ τὴν σφραγίσω ἐγὼ ἢ ἴδια.

— Ἐὰν θέλετε, ὑπέλαβεν ἡ Χρυσουγὴ.

Ἡ Σημαδεμένη ἔλαβε καὶ τὸ περικάλυμμα.

— Τώρα, εἶπεν, ἐπειδὴ θ' ἀναχωρήσῃς γρήγορα γρήγορα, θὰ σοῦ φέρω εὐθὺς τὸ φαγητόν σου, δύο αὐγά ροφητὰ καὶ μιὰ κοτελέττα.

Καὶ κατέβη ταχέως διὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ.

— Ἐξάριετα, εἶπεν οὗτος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν· καὶ ἂν ἐγὼ αὐτὸς ὑπηγόρευα, καλλίτερα δὲν θὰ ἔγραφετο τίποτε δὲν ἐλησμονήθη. Εὐγε τῆς Σημαδεμένης· δὲν χάνει ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὅταν τὴν γνωρίσῃ κἀνεὶς· ἐξ ἄπαντος εἶναι τοῦ διαβόλου κἀλτσα ! Ἡ μικρὰ ὀνομάζει τὴν παιδαγωγόντῃς «μαμὰ» νόστιμο ὄνομα. Ἄ! ἄ! εἶναι μερικαὶ λέξεις αἱ ὁποῖαι ἔρχονται μόναι εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ διατί. Πρέπει νὰ πιστεῦσῃς ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὴν καρδίαν ἀποκαλύψεις. Μαμὰ, προσφιλὴς μου μαμὰ ! Ναί, ναί, δὲν ἀμαυροῖ αὐτὸ πλέον τὴν εἰκόνα... Τί θὰ συμβῇ λοιπὸν ὅταν ἡ Χρυσουγὴ μάθῃ ὅτι ἡ παιδαγωγὸς τῆς εἶναι μήτηρ τῆς ;

Ὁ ὑποκόμης ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολήν,

— Ἡ Σημαδεμένη θὰ κάμῃ τὰ λοιπὰ διὰ τῆς ἐπιτηδεότητός τῆς, ἐπιθύρισε.

Μετὰ μικρὸν ἡ Σημαδεμένη ἐνεφανίσθη, ἀρκούντως καθαρῶς ἐνδεδυμένη, ὡς τις τῶν

περιχώρων τῶν Παρισίων χωρική, ἔχουσα ἐκτενισμένην διὰ τὴν περίστασιν ταύτην τὴν κόμην τῆς καὶ φοροῦσα κεφαλόδεσμον πεποιτικυμένον διὰ δύο ταινιῶν.

— Εἶμαι ἔτοιμη, κύριε ὑποκόμη, εἶπε.

— Ἐφραγες;

— Ναί, βιαστικά βιαστικά, ὡς βλέπετε, καὶ ἐντύθηκα καὶ ἀμέσως.

Ὁ ὑποκόμης τῇ ἔδωκε τῆς Χρυσαιγῆς τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔκρυπεν ἐντὸς τοῦ φορέματός τῆς.

— Ἡξεύρεις τί θὰ κάμῃς καὶ τί θὰ εἶπῃς εἰς τὴν παιδαγωγόν;

— Δὲν θὰ λησμονήσω τίποτε, ἀπ' ὅσα μ' ἐσυστήσατε.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃ χωρὶς ἄλλο ἢ παιδαγωγὸς ἐδῶ, διότι καὶ αὐτὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Ὅα κάμω τὸ καλλίτερον, καὶ ὁ κύριος ὑποκόμης ἤμπορεῖ νὰ ἦναι ἡσυχος.

— Ἐχω λόγους νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς νὰ σοῦ πῶ πρέπει νὰ σὲ συγχαρῶ.

— Διατί πράγμα;

— Διὰ τὸ γράμμα ποῦ εἶπες νὰ γράψῃς ἡ μικρά.

— Εἶσθε εὐχαριστημένος, κύριε ὑποκόμη;

— Ἐὰν δὲν ἦμην, δὲν θὰ σὲ συνέχαιρον.

Τώρα ἤμπορεῖς ν' ἀναχωρήσῃς; δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ εἶπω.

Ἡ Σημαδεμένη ἐξῆλθεν.

Πρὸ ὀλίγου ἀνέμενον αὐτὴν ὁ Κολίβρης ἐν τῷ περιβόλῳ, μικρὸν ἀπωτέρω τῆς οἰκίας, καθήμενος ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς του.

Ταυτῆς ἐπέβη ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς.

Ὁ ὑποκόμης ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας εἶδε τὴν ἀμαξάν ἐξελθούσαν τοῦ περιβόλου καὶ γενομένην εἶτα ἄφαντον διὰ τῶν δένδρων.

— Τώρα ἄς περιμείνωμεν, ἐπιθύρῃσεν.

ΙΕ'

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Χρυσαιγῆς.

Ἡ κόμησσα Δελασέρ, ἀσχοληθεῖσα καθ' ὅλην τὴν πρωίαν εἰς τὴν συλλογὴν πληροφοριῶν, ἄς οὐδεὶς φεῦ! ἠδύνατο νὰ τῇ δώσῃ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἡωματίον τῆς καταβεβλημένη καὶ ἀπελπῖς.

Ἐν τούτοις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ λιτὸν αὐτῆς φαγητὸν καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἄνευ ὅμως ὀρέξεως, μολονότι ἀπὸ πρωΐας οὐδὲν εἶχε λάβει· ἐπνίγετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ τῶν δακρύων καὶ τῶν ὀλοφυρμῶν τῆς.

Ἀφότου ἐγένετο ἄφαντος ἡ κόρη τῆς, ἡ ἀτυχῆς γυνὴ οὐδὲν ἔπραττε πλέον, ἀλλ' ἢ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στεναζέῃ· ἐὰν δὲ εἶχε τὸ θάρρος νὰ λαμβάνῃ καθ' ἑκάστην ὀλίγη τροφήν, ἔπραττε τοῦτο ἐξ ἀνάγκης νὰ διατηρήσῃ τὰς ὕλων ἐκλειπούσας δυνάμεις αὐτῆς.

Εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὴν τράπεζαν, στηρίζουσα ἐντὸς τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν καὶ θερμὰ χύνουσα δάκρυα, ὅτε ἐξαίφνης ἀνεσκήρτησεν ἀκούσασα ὅτι ἔκρουσαν τρίς εἰς τὴν θύραν τῆς, καὶ ἠγέρθη.

— Δὲν ἠπατήθη, εἶπεν, ἐδῶ κτυπεῦν.

Καὶ προσηλώσασα τὸ οὖς, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου οἰνοὶ βηματισμοῦς.

Ἀφοῦ δὲ μετὰ σπουδῆς καὶ ζωηρότητος ἀπέμαξε τὸ πρόσωπον, ἵνα ἐξαλείψῃ πᾶν ἔχθος τῶν δακρύων τῆς, ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ἡ Σημαδεμένη εἰσῆλθεν ὑποκλινομένη, ἡ δὲ κόμησσα ἰδοῦσα τὴν δυσειδεστάτην καὶ ἄγνωστον αὐτῇ γραΐαν ὀπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— Τί ζητεῖτε, κυρία; ὑπέλαθεν.

— Τὴν κυρίαν Δουράνδου· σεῖς εἶσθε ἡ κυρία Δουράνδου;

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι· τί ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῆς;

— Νά, εἶμ' ἐγὼ χωριανή, ὄχι πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ σὰς φέρνω ἕνα γράμμα, ἀπεκρίθη ἡ Σημαδεμένη, προχωρήσασα δύο βήματα.

— Γράμμα;

— Ναί, γράμμα, νὰ το, εἶπεν ἐξαγαγούσα τὴν ἐπιστολήν.

— Σ' ἐμένα σοῦ εἶπαν νὰ τὸ δώσῃς;

— Εἰς τὴν κυρίαν Δουράνδου, ποῦ κατοικεῖ εἰς τὸν δρόμον Δαβύ, ἀριθ. 6, εἰς Βατινιόλ.

— Ποῖος σοῦ τὴν ἔδωκεν;

— Ἐνα εὐμορφο κορίτσι.

Ἡ κόμησσα διελογίσθη εὐθύς τὴν θυγατέρα τῆς καὶ ἠσθάνθη ζωηρὰν αἴσθησιν.

— Δός μου τὴν, δός μου τὴν, εἶπε μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς.

— Σεῖς εἶσθε, αἶ, ἡ κυρία Δουράνδου;

— Σὰς εἶπον ὅτι εἶμαι ἐγὼ.

— Σὰς ἐρωτῶ πάλιν, βλέπετε, διότι τὸ κορίτσι μοῦ εἶπε καὶ καλὰ μονάχα εἰς τὴν ἴδια νὰ δώσω τὸ γράμμα.

— Σὰς λέγω καὶ πάλιν ὅτι εἶμαι ἡ κυρία Δουράνδου.

— Τότε, πάρτε τὸ γράμμα.

Ἡ κόμησσα ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν μετὰ τρεμούσης χειρὸς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔπασαν ἀπλήστως ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ εὐκόλως ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸν χαρακτήρα· εἶχον πραγματικὰ διὰ τῆς χειρὸς τῆς Χρυσαιγῆς, τῆς χειρὸς τῆς πολυλατρεύτου αὐτῆς κόρης γραφῆ αἱ γραμμαὶ ἐκείναι.

Ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς, κλείσασα δὲ τὴν θύραν καὶ δείξασα κάθισμα εἰς τὴν Σημαδεμένην.

— Καθήσατε, κυρία, τῇ εἶπεν.

Τότε ἀναρριγούσα διέρρηξε τὸ περιχάλυμμα τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐξεδίπλωσε αὐτὴν· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρώθησαν δακρύων· ἀφοῦ δ' ἀπέμαξε τὸ πρόσωπον, ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον ἵνα δυνηθῇ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, ἔχουσα ἐστραμμένα νὰ νῶτα πρὸς τὴν Σημαδεμένην, ἥτις ἐφαίνετο ἐρευνῶσα διὰ τοῦ βλέμματός τῆς ἐπιπλοσκειν.

Ἡ κόμησσα ἔφερε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὰ χεῖλη τῆς καὶ εἶτα ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς· ἡ συγκίνησις τῆς ὅμως ἐδιπλασιάσθη ἀπὸ τῶν πρώτων γραμμῶν καὶ ἠναγκάσθη μεγάλας καὶ καταβάλλῃ προσπάθειας ὅπως φθάσῃ μέχρι τέλους, χωρὶς ν' ἀναλυθῇ εἰς λυγμούς.

Μὴ ἀρκεσθεῖσα δὲ εἰς μίαν ἀνάγνωσιν, ἀνέγνω αὐτὴν καὶ δευτέραν φοράν. Ἄ! ἡ

κόρη τῆς καὶ οὐχὶ ἡ μαθήτριά τῆς τῇ ὠμίλει ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ, ἀνοίγουσα ὀλὴν αὐτῆς τὴν καρδίαν.

Ναί, τὸ κοράσιον, εἰς ὃ κατὰ πρῶτον μὲν ἔδωκε τὴν ζωὴν καὶ εἶτα τὴν διανοητικὴν ἀντίληψιν, τὸ κοράσιον, οὐ τὸ πνεῦμα ἐκαλλιέργησε καὶ ἐμόρφωσε τὴν καρδίαν μὲ τὴν οὐσίαν τῆς ἰδικῆς τῆς, αὐτὸ τὴν προσεκάλεσε καὶ τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Πόσῃ ἀγάπῃ, πόσῃ τρυφερότητι περιεῖχον αἱ δύο ἐκείναι σελίδες τῆς ἐπιστολῆς!

Ἦτο ὡς νὰ ἐξῆλθε κραυγὴ ἐκ τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας τῆς Χρυσαιγῆς, ὡς ὕμνος υἱικοῦ φίλτρου!

Ἡ κόμησσα ἠσπᾶσθη καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολήν μετὰ παραφορᾶς. Εἶτα συνελθούσα αἰφνης, ἐστράφη πρὸς τὴν κομίσασαν τὴν ἐπιστολήν.

— Ἡξεύρεις τί περιέχει αὐτὸ τὸ γράμμα; τὴν ἠρώτησεν.

— Ὅχι, κόρη μου, ἀλλὰ ἴσῃς νὰ καταλαβαῖναι κομματι... ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε τὸ κορίτσι.

— Τοῦ ὠμίλησες; ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα.

— ὦ! ὅσο γι' αὐτό, ναί, τοῦ ὠμίλησα.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἐγὼ δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι περὶ τόσον καλά, ἀλλὰ τέλος πάντων μοῦ εἶπε ὅτι εἶσαι δασκάλισσα τῆς, δευτέρῃ μητέρα τῆς, ὅτι σὰς ἀγαπᾷ μ' ὅλην τῆς τὴν καρδιά, καὶ ἕνα σωρὸν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν τὰ ἠθυμοῦμαι περὶ.

— Ποῦ εἶναι;

— ὦ! δὲν εἶναι πολὺ μακρὰ ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπες αὐτὸ ὅτι δὲν εἶναι μακρὰ ἀπ' τὸ Παρίσι, ἀλλὰ ποῦ εἶναι; πῶς ὀνομάζεται τὸ μέρος;

— Νὰ σοῦ πῶ, κόρη μου, τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠξεύρω πῶς ὀνομάζεται τὸ μέρος· τὸ σπίτι εἶναι μέσα εἰς ἕνα δάσος.

— Εἰς ποῖον δάσος;

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ· ἐκεῖ τὸ λένε δάσος καὶ τίποτε περισσώτερον.

— Πῶς ἠμπόρεσες νὰ ἴδῃς ἐκείνην τὴν νέαν; καὶ πῶς ἠμπόρεσεν ἐκείνη νὰ σ' ἐπιφορτίσῃ νὰ φέρῃς αὐτὸ τὸ γράμμα;

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΙ.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΒΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-
στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντ'.

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντ' ἐφ. 17, ἐλεύθ.

ταχυδρομικῶν τελεῶν.